

stelse. Jeg tror, at der er ikke saa lidt Forskjel paa, enten det bliver Ministeren, der kommer til at affatte Vedtægterne, eller det bliver Udvalget. Jeg tror, at Vedtægterne langt bedre ville komme til at ramme det Rigtige, naar Mænd, der ere virkelige fagkyndige, komme til at affatte dem; thi med Hensyn til Fiskeriet i Fjordene vil jeg gjerne gjøre den Bemærkning, at jeg for mit Vedkommende sætter en Erklæring af de Mænd, der have praktisk Erfaring i Fiskeriet, langt høiere end det Resultat, man kan komme til ved naturvidenskabelig og theoretisk Undersøgelse. I den Henseende har jeg mere Tillid til praktiske Mænd, og jeg vil sige, at jeg tror, at de Fiskere, der bo omkring ved de Fiskevande, hvor Vedtægterne skulle gjælde, meget bedre ville forstaa at træffe det Rigtige end selv vedkommende Fiskekontrollør og langt bedre end Indenrigsministeren, der, som han selv siger, ikke er fagkyndig. Der er en anden Bestemmelse, som blev nævnt af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds om Vedtægter, der kunde vedtages for Ferskvandsfiskeri, naar Indrigsministeren finder Anledning dertil. Jeg mener, det vilde være ønskeligt, at dette blev forandret dertil, at naar de Fiskeberettigede finde Anledning dertil, kunne de ved Henvendelse til Indenrigsministeren faae saadanne Vedtægter vedtagne, fordi jeg tror, at det godt kunde være, at Ministeren kunde mene, det var rigtigt at give saadanne Vedtægter, uden at der i Virkeligheden var nogen- som helst Trang dertil. Dernæst er der en enkelt Bemærkning til § 56, som jeg ogsaa finder fuldt berettiget. Det hedder nemlig i Paragrafen, at naar Nogen bliver truffen i Besiddelse af Fiskeredstaber, som ere ulovlige, skulle de uden videre konfiskeres. Dette forekommer mig at være en vel haard Bestemmelse overfor de fattige Fiskere. (Indenrigsministeren [Zingerslev]: Det gjælder kun for Udlændinge). Jeg tror i Virkeligheden ikke, at man kan sige om det 4de Stykke i § 56, at det gjælder fremmede Fiskere. I 5te Stykke er nævnt fremmede Fiskere; men derimod tror jeg nok, at det 4de Stykke maa gjælde for danske Fiskere. Det forekommer mig som sagt at være en temmelig stræng Bestemmelse overfor fattige Fiskere; thi det kan maasse være, at det er tilbøieligt imod deres Villie eller af Uvidenhed, at deres Fiskeredstaber ere ulovlige.

Saa vil jeg gjerne til Slutning sige et Par Ord om en Bestemmelse, som jeg savner i Loven, hvad der iøvrigt ogsaa blev omtalt af det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds; det er en Bestemmelse om Plads for Fiskerne til at tørre deres Fiskeredstaber. Der er jo mange Steder, hvor Strandbredden uden videre er bleven benyttet dertil, uden at vedkommende Fiskere have Ret dertil, idet Brugen stiltiende er bleven dem indrømmet. Ved Strandbred forstaaer man jo det Stykke, der ligger mellem den daglige Vandstand og den Del af Landjorden, der er bevoget med Græs, og denne Del tilhører jo Grundeieren; men fra Arilds Tid er den bleven benyttet af Fiskerne til at trække deres Baad i Vand og hænge deres Baad til Tørring. Det forekommer mig rigtigt, at Loven fremdeles giver dem Ret til at benytte det, men der kan være andre Tilfælde, hvor det ikke er saa, og hvor Fiskerne, dersom de ikke kunne faae en saadan Ret dels til Vandgang og dels til Tørring, ville ligesom være hindrede i at drive Fiskeri. Det forekommer mig derfor, at det maa være Statens Pligt at hjælpe den fattige Fiskerbefolkning til at gjøre sig Fiskeriet saa nyttigt og rigt som muligt. Det er ikke nogen dyr Jord, det dreier sig om; den er hverken dyrket eller bevoget med Græs, saa at man maa kunne indvinde et saadant Stykke Land, hvor det findes, ved billigst Kjøb. Det ærede Medlem ved Siden af mig udtalte forleden Dag, at den Del af Jorden, der ligger nærmest Havet, kan være af en saadan Bestaffenhed, at den ikke kan bruges til Tørring, og at Fiskerne derfor maa gaa noget længere op; men hvor det er Tilfældet, forekommer det mig, at det ikke vilde være noget urimeligt Forlangende, naar man sagde, at Staten maatte expropriere et saadant Stykke Jord til Fordel for Fiskerne. Det gjælder ogsaa der om, at man maa gjøre, hvad man kan, for at fremhjælpe en saa vigtig Erhvervs- kilde, som Fiskeriet er eller i alt Fald burde være. Naar jeg ser paa Lovforslaget og sammenligner det med de Forordninger, der ere stillede fra det Udvalgs Side, som tidligere har behandlet Sagen, forekommer det mig ikke, at Uoverensstemmelse mellem Lovforslaget og de Anstuelser, der ere komne frem gennem Udvalget, ere større, end at man ved en